

get Skaar ved, at det tillige staaer her; og om det ubelødes af Fællesforfatningen, saa vilde det paa ingen Maade kunde lide noget derved, at man i Kongeriget Danmark indenfor dets særlige Anliggenders Grændse i saa Henseende holdt fast ved et engang anerkjendt og i flere Aar brugt Princip, et Princip, der kan siges at være et Grundprincip i vor hele Udviklingsstilstand. Den næste Sætning lyder i Udkastet saaledes: „Kongens Underkrift under de Kongerigets særegne Lovgivning og Regjering vedkommende Beslutninger ledsages af en Ministers Underkrift.“ Her er foreslaaet den Forandring, at Ordene: „Kongerigets særegne“ skulle gaae ud, saaledes at det kommer til at hedde: „Kongens Underkrift under de Lovgivningen og Regjeringen vedkommende Beslutninger“ o. s. v., saaledes som det staaer i Grundloven. Derved have vi ikke kunnet indsee, at Nogetsomhelst forandres; det er bestandigt kun et Axiom, som fremsættes, og som kun faaer sin Virkning indenfor Kongerigets Grændser; thi indenfor dette Riges Grændser kan efter Grundloven, som den nu er, ingen Lov have Gyldighed, uden at man kan see paa den, hvem der skal svare for dens Indhold. Der er ingen Grund, hvorfor dette skulde forandres; det har hidtil ikke medført den allermindste Allempe, hverken for Ministrene eller for Rigsdagen, saa at det i Udøvelsen har vist sig, at det ikke var skadeligt, og i Principet er det vistnok af Alle anerkjendt gavnligt. Udtrykt saaledes i sin Almindelighed har Udvalget derfor meent, at det ikke kunde være nogensomhelst Vanffelighed derved. Paa den Maade har Udvalget altsaa forandret § 3 til atter at falde sammen med Grundlovens § 19. Vi komme derefter til Udkastets § 4, og det er af de lykkelige Paragrapher, hvor Udkastet og Grundloven falde sammen. Det er § 20 i Grundloven, som svarer til § 4 i Udkastet. Ved Udkastets § 5 er kun en meget ringe Rettelje af Udvalgets Fleertal foreslaaet, idet alene Ordet „kunne“ i næstsidste Linie er foreslaaet at skulle udgaae. Det har nemlig ikke været Udvalget paa nogen Maade klart, hvorfor dette „kunne“ nødvendigviis skulde staae der; men naar det ikke nødvendigviis maatte staae der, saa har man, efter den

almindelige Regel om at undgaae unødvendige Forandringer, antaget, at saa burde det ikke komme der, hvorved vi ogsaa følge Regjeringsregens Tilskyndelse at rette saa lidet som muligt paa Grundloven. Det maa nemlig fastholdes, at Udkastet er blevet til og blevet udviklet for os ved at gennemgaae Grundloven Paragraph for Paragraph. Det er Fristelsen, som ligger i dette Udkast, at det paa en saa fuldstændig Maade er udfoldet for os som en Afledning af selve Grundloven. Efter Udkastets § 5 foreslaaes som Underendringsforslag Nr. 12, at her skal indskydes § 21 i Grundloven. Dette har Fleertallet forkastet. Grundlovens § 21 fastsætter nemlig, at „Ministrene i Forening udgjøre Statsraadet; Forsædet føres af den, som af Kongen er udnævnt til Premierminister; alle Lovforslag og vigtigere Regjeringsforanstaltninger o. s. v.“ Det er en Paragraph, som Udvalgets Fleertal har meent, at man rolig kunde overgive alene til Fællesforfatningen. Vi komme nu til en Række Paragrapher, som ingen synderlig Forandring har lidt. Der er først § 6, som svarer til Grundlovens § 24. Denne har lidt en ganske ringe Forandring, idet Ordet „andet“ udgaaer. Det hedder nemlig i Udkastet: Kongen sammentalder den ordentlige Rigsdag hvert andet Aar. Dette Ord „andet“ er borttaget. Den ærede Minister vil maaffee sige: Ja, men det er det vigtigste Ord i hele Paragraphen; men jeg skal i saa Henseende have den Ære at gjøre Ministeren opmærksom paa, at Paragraphen slutter med de Ord: „Forandringer i disse Bestemmelser kunne skee ved Lov.“ Det vil altsaa være meget let for Regjeringen i det Dieblit, da Fællesforfatningen er kommen frem, i det Dieblit det er blevet klart, som Mange her allerede erkjende, og jeg tør sige, Fleertallet anerkjender, at det kan blive vanffeligt, næsten ugjorligt, og i ethvert Tilfælde skadeligt, at holde Forsamling aarligt, da ad Lovgivningsveien at faae det forandret til, at de blive hvert andet Aar; men man har ikke troet, at nu var Dieblittet allerede kommet dertil, da man endnu slet ikke kan overse, hvorledes Forholdene kunne blive, og i hvilket Forhold navnlig de enkelte særskilte Forfatninger kunne komme til at staae